

ÖMER HÜDÂYÎ BABA (1237-1321 H/1821-1905) -6-

(...dünden devam)

Tekkenin sergisi keçeden olup gayet temiz tutulurdu. Kendisi bir minder üzerinde oturur, yastıklara yaslanmazdı. Hep tekkede oturur, bir yana gitmezdi. Dergâhında gece ve gündüz misafir eksik olmaz, her gün kafil kafil otuzar kırkar ve bazen yüz, iki yüz, üç yüz ziyaretçi ve salık birden ziyarete gelir idi. Bu kadar sıkışıklığa karşın yine sıkıntı çekmez telaş göstermezdi. Konukların kahvelerini bizzat kendi eliyle pişirir, hizmet eden bir mürid ile dağıtarak içirdi.

Sofrası yerden kalkmaz, yemek yemeyen kimse kalmazdı. Her gece otuz, kırk konuk ve salık dergâhta yatarı. Kendisi harem tarafına gitmez, salıklarından ayrılmaz, fakat yatağına girip herkes yattıktan sonra kendisi oturup murâkabeye dalar ve sabahlara kadar mânevî hal içinde kendini kaybeder, çeşitli tecellilerin zevkini alırdı. Sabah namazlarını cami'de, diğer vakitleri dergâhta cemaatle kılardı. Seyyah olarak dolaştığı sıralarda hacetmiş ise de halifeliğe atandıktan sonra yetiştirdiği birkaç dostu ile tekrar hacca gitmiş, dönüşlerinde Peygamber soyundan gelen büyük mürşid, zamanın kutbu, Seyyid Şeyh Dede Osman Ruhâvî hazretleriyle görüşmüş ve onun yanında birkaç gün kalmış o esnada anılan büyük Şeyh tarafından kendisine Kadirî Tarikatından hilâfet verilmiş ve Dede Osman Ruhâvî, hırkasını Şeyh Hacı Ömer Baba'ya giydirmiş ve onu Kadirî tarikatı usulünce de halkı irşadetmekle görevlendirip Harput'a göndermiştir. Bundan dolayı eski salıkların usul ve virdleri değişmeden zikir yöntemlerini sürdürmüşlerdir. Böylece iki denizin feyizleri bir kanaldan akarak âşıkları olgunluğun doruğuna ulaştırmıştır. Bunun içindir ki (Şeyh Hazretleri) akşamları sohbet ederken birden coşarak Kadirî usulü üzere zikreder ve ettirirdi.

Kendisi insanlarla nasıl geçinileceği konusunda deneyim sahibi olmuş, çok seyahat ettiği için dünyanın çeşitli hallerini bilen ruhânî bir doktor (bir psikolog) ve herkesin kalbindeki düşünceyi görüp herkesin karakterine uygun feyizli kelimeleriyle taştan katı kalbleri yumuşatıp Hakk'a doğru çeken ve murâda erdiren İlâhî bir önder idi. Bazen Allah'ı sevmek hakkında öyle değerli ve ince sözler ve hikâyelerle insanları mâneviyata yönlendirirdi ki herkesi aşk ve şevke getirip takatsiz ve kararsız kılardı. Mecliste bulunanların hepsi can kulağıyla onu dinler, Allah'tan başka şeyler gönüllerinden gider, bin can ile hayran olur, Şeyh Hazretleri ne emrecek diye gözetlerlerdi. Oturuşuna, kalkışına, söyleyişine hayran olup sözlerini uygularlardı.

(devamı yarın..)

